

Julie Cornelius-Huang

Perustuu tositapahtumaan

”Me vaadimme oikeutta palvella kaikkivaltiasta Jumalaa oman omantuntonne vaatimusten mukaan ja sallimme kaikille ihmisille saman oikeuden, palvelivatpa he miten, missä tai mitä tahansa” (UK 11).

Irenillä oli hauskaa hänen käydessään Taiwanissa. Hänen isoisänsä, hänen yéyensä, vei hänet ja hänen pikkusiskonsa Ilan eläintarhaan ja lauttamatkalle pienelle saarelle. He kävivät kauniissa puutarhoissa, jotka olivat täynnä mangopuita ja orkideoita. Ja he kävivät vuorella, jossa apinat yrittivät varastaa heidän evänsä! Apinat pelottivat Ilaa, mutta Irenin mielestä ne olivat mahtavia.

Yéyé halusi opettaa Irenille ja Ilalle, millainen on heidän perheensä tausta. Hän vei heidät tapaamaan kaikkia heidän sukulaisiaan ja ravintoloihin kokeilemaan uusia ruokia. Iren oli harjoitellut puikoilla syömistä. Hän alkoi olla siinä tosi hyvä.

Yhtenä päivänä yéyé vei Irenin, Ilan ja heidän vanhempansa erityiseen paikkaan. Se oli suuri rakennus, jossa oli isot, avoimet ovet ja kiiltävät puulattiat. Ennen kuin Iren ja hänen perheensä menivät sisään, he riisuivat kenkensä. ”Tämä on paikka, missä täytyy olla kunnioitava”, äiti sanoi. ”Than niin kuin meidän kirkossa.”

”Onko tämä kirkko?” Iren kysyi. Se ei näyttänyt ollenkaan miltään hänen aiemmin näkemältään kirkolta. Rakennuksen värikkäässä katossa oli ylöspäin kiertyvät nurkat. Ovista kulki hiljaa tummansinisiin viittoihin pukeutuneita ihmisiä.

”Tavallaan”, äiti sanoi. ”Tämä on buddhalaistempeli. Mutta täällä ihmisiä ei vihitä eikä sinetöidä, kuten meidän tempeleissämme. Tämä on yéyén uskonnon kirkkorakennus. Hän tulee tänne oppimaan Buddhan opetuksia ja auttamaan ihmisiä.”

Isä lisäsi: ”Muistatko Taiwanissa tapahtuneen maanjäristyksen, jonka näimme uutisissa kuukausi sitten? Yéyé ja kaikki muut vapaaehtoiset tässä temppelissä autoivat muita maanjäristyksen jälkeen.”

”Mitä he tekivät?” Ila kysyi.

”He taisivat viedä vettä ihmisille ja raivata raunioita”, isä sanoi. ”He autoivat myös ihmisiä, jotka olivat menettäneet kotinsa, löytämään asuinpaikan.”

”Vau”, Iren sanoi. Hän virnisti yéyéille. ”Kuulostaa siltä, että siinä oli paljon työtä!”

Kun he menivät temppeliin, Iren huomasi, kuinka hiljaista ja rauhallista siellä oli. Hän katseli ympärilleen

ja näki suuren puisen patsaan. Ila ja Iren pysähtyivät katsomaan sitä.

”Onko tuo Buddha?” Ila kysyi.

Äiti nyökkäsi.

Yéyé sanoi isälle jotakin kiinaksi, painoi kätensä yhteen ja kumarsi Buddhan patsaan edessä kolme kertaa.

”Yéyé opettaa meille, kuinka hän osoittaa kunnioitusta Buddhaa kohtaan”, isä sanoi vähän kuiskausta kovemalla äänellä.

Iren kurtisti kulmakarvojaan. ”Eikö se ole...?” Hän yritti muistaa jotakin, mitä hän oli kuullut aiemmin.

”Eikö se ole epäjumalien palvomista?”

”Buddhalaiset eivät itse asiassa palvo Buddhaa”, isä sanoi. ”Buddha oli suuri opettaja, ja he käyvät hänen patsaansa luona muistelemassa, mitä hän opetti.”

”Se on buddhalaistempeli”, äiti sanoi. ”Tämä on yéyén uskonto.”

”Kun ihmiset kumartavat täällä, he osoittavat kunnioitusta – se on vähän kuin kättelemistä”, äiti kuiskasi. ”Yéyé kumartaa osoittaakseen kunnioitusta Buddhaa ja hänen opetuksiaan kohtaan.”

Äiti kietoi kätensä Irenin ja Ilan ympärille. ”Ja tiedätkö mitä?”

”Mitä?” Ila kysyi.

”Nämä ovat kaikki Jumalan lapsia. Hän rakastaa heitä. Hän rakastaa sitä, mitä he tekevät auttaakseen toisiaan.”

Iren katsoi yéyéä ja kaikkia muita ihmisiä, jotka istuivat hiljaa. Hänellä oli lämmin ja hyvä tunne ja hän tiesi, että äidin sanat olivat totta. Iren lähetti mielessään pienen rukouksen taivaalliselle Isälle: ”Kiitos, että autoit minua tapaamaan lisää lapsiasi.” ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

Kaikki Jumalan lapsia

